

Himne patriòtic

CATALUNYA!

RESSONA el mot sagrat arreu de la terra.
Eixia, brunsent, de les contrades pairals.
I ha sonat en l'antiga ciutat, eternal irradiadora de llum, i en la moderna ciutat gegantina, qui esquinça el cel amb les punxes dels sostres.

Bufo un vent de llibertat a l'entorn de la terra, Catalunya! Quan, recolzada a les teves muntanyes, t'abocaves a Europa, ell ha fet voleiar els teus cabells com una senyera. I t'han dut sa cançó les onades de la mar teva, que esguardaves, ajaguda en la platja, amb els ulls tots brillants d'una gran cobejança.

Han arribat a tu els clams vibrants de les llibertats assolides. I tu, encara, romandries esclava?

Qui gosaria ara fermar la teva ganiveta? Branda-la en l'aire amb mà forta. Talla el pa teu, que afanyaves—tota sola—amb la suor del teu front excels.

El teu patrimoni és teu d'exclusiva faïçó. Serva'l immaculat de grolleres cobejances exòtiques. Els teus enemics, per tal com no poden haver-lo, fan escarafalls del teu pà, i el darien per menjar de cavalls. Envairien els teus cellers i arxuecarien les aixetes, per tal que la sang generosa del cep amarés la terra eixorcament.

Ja has assolit la primera victòria. Tu mateixa et fecundaves i t'has infantat tu mateixa. Quan et miraves, et trobaves formosa; t'has sentit, en alçar-te, plena de fortitud. On es feien escàpols els teus enemics? S'han esvaït sobtосament sota la fulgor de la teva mirada serena. Però estigues amatent, Catalunya, que les escomeses no et vindran pas de cara. I la picada de l'escorçó és metzinosa...

Ara el teu abrivament ja no és deturable, perquè ha estat la sang de les teves angoixes, qui ha fet rellorir ton imperi. Així és ell net de tota vilitat. No eres pas tu qui assolava les terres nobles de Flandes; ni abocaves la immundícia aventurera epidèmica damunt la gloriosa terra

d'Itàlia. Ni era gent de ta raça, qui feia gemegar Guatimozín i ni fou sacrificat Martí a la teva avidesa; ni el darrer pensament de Rizal s'apressà per ta culpa.

Si mai s'ha inflammat la ira teva, la traïció d'altres precedia-la. Així queia, com pluja malèfica, damunt els camps hel·lènics, la sang de Roger de Flor i els cent cavallers, assassinats en l'àpat pèrfid. Així l'estultícia tirànica dels mercenaris impúdics i el teu fill renegat, provocava el Corpus de sang.

Com és magnànim el teu esforç, o brava aliada de Carlemany, fidel aimia del gran rei Jaume! Tu alliberaves tes germanes—València i Mallorca—del jou sarraí, i, als generosos plis fecunds, les alletaves en civilitat. I en el jorn de l'angoixa siciliana, qui seguia les vespres sagnants, era, encara, la teva puixança, qui defensava la llibertat dels pobles! Així ets tu, Catalunya, mare nostra!

Has patit llargament. El ferro forjat pel teu heroisme servia a reforçar les teves cadenes. El grinyol del metall, tensat pel teu muscle potent, era la tornada del teu cant elegíac. Has tornat a bastir el casal, qui s'havia enfondrat en una gran ensalsiada. Has rebutjat l'exòtic oripell amb què volien agençar la teva carn d'esclava, i has mostrat la teva ruda nuesa. T'ha emboicallat el gran sol amorós i el teu plany ha cessat sobtосament. I han somogut el teu ventre sagrat les frisançes de la vida novella. Així ets tu, Catalunya, esposa nostra!

Ara esguarda llargament les muntanyes, qui et separen de les teves amors, i la mar teva, encara enyoradíssima de la triomfal senyera barrada... T'arriben, de terres endins, els crits dels esclaus qui en tu creuen. T'has estremit, comoguda, freturosa de fer regnar la justícia. Així ets tu, Catalunya, filla nostra!

Són perdudes les notes del vell cant elegíac. El teu crit afiadador s'uneix al clam de les llibertats assolides. Es arribat l'instant, o Pàtria nostra!, de l'acompliment ardit de la tasca.

Redrepa el cos, flairós de sanitat, en la turgència de la positura imperial. Veus com rosseja